

zcizitel dal způsobem prokázatelným najevo vůli, že chce věci budoucně chovati jménem žalobcovým. Nižší soudy došly však na základě výsledků provedených důkazů k závěru, že se takové prohlášení zcizitelovo nestalo. Tomu ostatně nasvědčují i zjištěné skutečnosti, že dlužník užíval oněch věcí i po prodeji tak, jako dříve, a že mu bylo ihned při prodeji vyhrazeno smluvně právo, koupiti si je zase zpět. Neprokázal-li žalobce, že mu byly prodané věci odevzdány, nenabyl k nim vlastnického práva, o něž se opírá žaloba. Nižší soudy posoudily věc správně po stránce právní, zamítнувše žalobu jako bezdůvodnou. Dovolatel pojednává dále též o otázkách, zda byla kupní smlouva vůbec platná, jaký význam měla doložka o zpětné koupi, zda jsou sporné věci totožné s věcmi prodanými a zda je lze považovati za příslušenství nemovitosti. Dovojuje dále, že ve vyrovnacím řízení dlužníka byly ony věci jen omylem pojaty do seznamu jeho aktiv. Ale těmito otázkami a příslušnými vývody dovolatelovými, jimiž uplatňuje dovolací důvody zejména též podle § 503 čis. 2 a 3 c. ř. s., není třeba vůbec se obíratí, protože pro zamítnutí žaloby stačí, že nebylo prokázáno odevzdání prodaných věcí a tudíž nabytí vlastnického práva k nim.

Čís. 10720.

Směnečný zákon (ze dne 13. prosince 1927, čis. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Námítka lichvy jest námítkou relativní, již směnečný dlužník může uplatňovati jen, přísluší-li mu přímo proti tomu, kdo právě žaluje.

Nepravými podpisy podle § 77 směn. zák. lze rozuměti jen podpisy padělané nebo zfalšované, nikoliv podpisy z jakéhokoliv jiného právního důvodu právně bezúčinné.

Z toho, že směnka nebyla řádně kolkována a že nebyla řádně protestována, nelze ještě souditi, že oprávněný z ní musel mítí pochybnosti o správnosti směnečného závazku.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1931, Rv I 348/31).

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítla žalovaná najmě, že se směnka zakládá na lichvářském právním obchodě a že byla protismluvně vyplněna. O b a n i ž š í s o u d y ponechaly směnečný platební příkaz v platnosti, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávným a neudržitelným je názor odvolání, že případný lichvářský vznik směnky činí ji jako takovou absolutně neplatnou a právně bezúčinnou, ježto odporuje i skripturní povaze směnky, i § 87 sm. zák. Nesprávným jest i tvrzení odvolání o indosaci směnky, neboť i to odporuje předpisu § 10 sm. zák. a vši dosavadní praxi a není ostatně ani pravdivé, ježto před podpisem indosantky jest ještě s dostatek místa pro použití § 11 sm. zák. Podobně má se to i s dalším tvrzením odvolání, že předpis § 6 sm. zák. zavazuje nabyvatele směnky, vykazující stopy dodatečného vyplnění, k podezírání její právoplatnosti a k šetření v tom směru.

Cit. § výslovně pozdější doplnění směnky dovoluje a je naprosto neudržitelný názor odvolání, že zevně seznatelný tento fakt nasvědčuje tomu, že nabyvatel proto již »vědět musil« o tom, že se tak stalo bezprávně neb proti úmluvě, nehledíc ani k tomu, že v souzeném případě byl zjištěn pravý opak.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně. Obzvláště jest přisvědčiti jeho právnímu názoru, že námitku lichvy jest považovati za námitku relativní, již směnečný dlužník může uplatňovati jen, přísluší-li mu přímo proti tomu, kdo právě žaluje (§ 87 směn. zák.; srovnej Canstein Wechselrecht str. 214, Staub Kommentar zur Wechselordnung § 82 pozn. 35 a 66, Grünhut Wechselrecht II. str. 133, Rouček Zákon směnečný str. 337). Podpisy nepravými podle § 77 směn. zákona lze rozuměti jen podpisy padělané aneb zfalšované, nikoli však podpisy z jakéhokoliv jiného právního důvodu právně bezúčinné, jak dovolatelka mylně se domnívá, a jsou proto veškeré její vývody, vycházející z mylného tohoto názoru liché. Dovolatelka nenamítala, že její podpisy na směnkách byly vynuceny, a netřeba se proto zabývatí řešením otázky platnosti takového podpisu. Již odvolací soud správně vystihl, že žalobkyně nemohla seznati z obsahu smenek, že byly bezprávně vyplněny. Z toho, že směnky nebyly řádně kolkovány a že nebyly řádně protestovány, nelze ještě usuzovati, že žalobkyně musila míti pochybnosti o správnosti směnečného závazku dovolatelky.

Čís. 10721.

Rozsudek vynesený a prohlášený jest pokládati za exekuční titul ve smyslu § 370 ex. ř., i když nebyl dosud stranám doručen.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1931, R I 224/31).

Na základě rozsudku, prohlášeného dne 20. září 1930, navrhl vymáhající věřitel dne 27. září 1930 zajišťovací exekuci. Soud prvního stupně usnesením ze dne 28. září 1930 návrhu vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y : Rozsudek, na jehož základě první soud povolil vymáhající straně exekuci k zajištění, prohlášen byl dne 20. září 1930 v nepřítomnosti strany žalované a bylo písemné vyhotovení rozsudku jejímu zástupci doručeno dne 13. října 1930. Ježto rozsudek prohlášený v nepřítomnosti žalovaného, vyjmouc rozsudek v řízení bagatelním, stává se proti němu účinný teprve doručením písemného vyhotovení (§§ 416 a 452 c. ř. s.) jest exekuce k zajištění podle § 370 ex. ř. přípustná jen na základě rozsudku žalované strany již doručeného. Bylo proto návrh vymáhající strany na povolení zajišťovací exekuce, podaný již 27. září 1930 zamítnouti, an postrádal platného